

τυχιωμένων «γραμματανθρώπων» (κατά Νιρβάναν), ὁ Βαμβέτσος εἶναι ζηλωτῆς τοῦ ἀττικοῦ μέτρου καὶ τοῦ ἀττικοῦ ἄλατος—, διὸ καὶ προσφέρει ἀπλᾶ καὶ λιτά, γράφων ἢ ὀμιλῶν, ἀφθονον ὕλικόν, ἐνημερώτατος πάντοτε προσάγει πλούσια ἐπιχειρήματα, lege artis ἀνεπιστόμενα, καὶ ἐπίχαρι ὕφος. Καὶ ἐπανθεῖ τὸ τάλαντον καὶ ἡ παιδεία!

Ἄλλὰ ποία εἶναι ἡ χρυσῆ τομὴ τοῦ πολυταλάντου ἐναντι εἰκονιζομένου; Ἄς εἴπωμεν ἀδιστακτως: τὸ πολιτικὸν γεγονός. Ὅσα ἐμνημονεύσαμεν εἶναι ὁμόκεντροι κύκλοι περὶ ἓν κέντρον: τὴν «πόλιν», τὴν πολιτείαν. Καὶ ὑψώνεται ὁ Ἀλέξανδρος Βαμβέτσος εἰς φ ι λ ὀ π ο λ ι ν, εἰς ὅ,τι οἱ Ἕλληνες ἐθεώρησαν τὸ ὑψιστον, διὸ καὶ δι' ὅλου τοῦ βίου ἤσκησε τὰ «πολιτικά». Καὶ ἂν αἱ περιστάσεις καὶ ἡ κακία ἠρνήθησαν εἰς αὐτὸν τὴν ἄσκησιν τῆς πολιτικῆς, ὅπως ἐννοοῦμεν αὐτήν, ὅμως ἤσκησε ταύτην ὡς καὶ ὁ Σωκράτης: Διδάσκων τὸ δέον μετὰ δξύτητος ἀλλὰ μακρὰν τῆς ἐμπαθείας, καὶ οὐδέποτε ὑποτιμήσας κανένα καὶ γενναῖος πάντοτε εἰς ἀναγνώρισιν τῆς τυχὸν πλάνης. Καὶ ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ δέοντος εὑρίσκειν καὶ εὑρίσκει ὁ ἀπεφθός αὐτὸς στωικός, ὁ δίκαιος καὶ δικαιοκός, τὴν ἐγκαρτέρισιν, τὴν πάντοτε νικητήριαν ἄμυναν εἰς κοινωνίας δούλων καὶ ἀγέλης.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΩΤΗΡΗ ΣΚΙΠΗ

Σὲ γαλαζένιο πόντο τώρα ἀρμένιζα
ποῦ μήτε τῶνομά του δὲν κατεῖχα
καὶ δίψα τρανοτάξιδων μὲ φλόγιζε
κι' ἀποθυμᾶ καινούργιων κόσμων εἶχα.

Σὰν τὸ γλαρόνι μέσα μου φτερούγιζεν
ἀδέσποτη ἡ ψυχὴ μου νὰ πετάξῃ,
σὲ ὅλα τὰ κορφοβράχια νὰ σταθῇ
καὶ νὰ φωνάξῃ, νὰ ταιριάζῃ,

τραγοῦδια πολυκύκλωτα στὰ κύματα,
μὲ τὴν ἀπλὴ λαλιὰ καὶ στοὺς ἀνέμους,
στὸν Ἥλιο, στὸ φεγγάρι καὶ στὰ σύννεφα
καὶ τοὺς στοιχειοπολέμους.

Καὶ θρήνους ἄλλους τόσους στοὺς ἀθρήνητους
θαλασσινοὺς ὅπου ἄβλογοι σταθῆκαν
κι' ἡ τρικυμία τοὺς πῆρε καὶ τοὺς πόντισε
στὸ ἀνάθεμα καὶ χαθῆκαν.

Γιατὶ ἀγαπῶ στὸ πανηγύρι χορευτῆς
τὸν τσάμικο νὰ σέρνω
καὶ στὶς ψυχῆς — χωράφια πλουτοκάρπιστα —
ρυθμοὺς σὰν τὸ σταρόσπυρο νὰ σέρνω.

Καὶ νὰ βλασταίνουν, νὰ φουντώνουνε
στὰ χεῖλια τὰ τραγοῦδια καὶ τὰ γέλια
κι' ἐγὼ ξεφαντωτῆς πᾶ' στὸ μεθύσι μου
τοῦ μπουζουκιοῦ νὰ σπάω τὰ τέλια.

Καὶ βοῖδομάτες κοπελιές — οἱ ἀσήκισσες —
γλαρὰ νὰ μὲ θωροῦνε
καὶ μέσα τους πολλὰς βολὲς νὰ λέν:
Ἄχ τί λεβέντης ποῦναι!

Κι' ἐγὼ ἀπ' τὴ γυναικίσια σκέψη τους
νὰ κάνω ποῦ δὲν παίρνω οὔτε χαμπάρι
καὶ σὰ βεργὶ βεργίζοντας νὰ λέω:
Κορίτσια, δόστε του νὰ πάρῃ!

Μὰ ὅμοια ἀγαπῶ τὸ μαυρομάντηλο
στὸ μέτωπο νὰ ρίχνω τὸ θλιμμένο
κι ὅπου εἶναι λύπη, ἀκάλεστος
νὰ ξεκινᾶω καὶ νὰ πηγαίνω.

Στὸ λείψανο ἀγκαλιές τὸ λούλουδο
νὰ κουβαλάω· καὶ τὸ νυχτέρι
μὲ τοὺς ποῦ χαροκάηκαν
νὰ στήνω ὡς ποῦ νὰ ῥθῆ τὸ χαραμέρι.

Ἔχ! καὶ νὰ ξεδιπλώνω τὸ μαντήλι μου
καὶ κάθε δίπλα του ἓνα μοιρολόι,
γιὰ νέον ἢ νιὰν ἀδικοθέριστην,
πικρὸ σὰν τὴν ἀλόη.

Καὶ στῆς φωνῆς μου τὰ θρηγήματα
τὰ κλάματα σὰν τὴν πλημμύρα
νὰ χύνονται καὶ νὰ ραγίζονται
ὅλα τὰ πράγματα τριγύρα.

Γιατὶ κι' ἂν εἶμαι Λαρσινὸς
μὲ λὲν ἀλλιῶς καὶ χαλκοσκοῦφη
καὶ τὸ νερὸ τοῦ Σαλαμπριᾶ
τῶπια ἐγὼ μονορούφι.

Κι' ἂν εἶχα Σαμαρνώτισσα
κουτσόβλαχα βυζάστρα
καὶ τὴν πηχτὴ μὲ τάγισε
στὸν Κίσσαβο κολιάστρα,

εἶχα καὶ γιὰ διδάχα μου
τὴ ντόμπρα караγκούνα,
ποῦ μοιρολόγαε κι ἔσκουζε
σὰ μιὰ μαυροκουρούνα.

Καὶ πῆρα χάντρες κι' ἀπ' τίς δυὸ
νὰ μπλέξω κομπολόι
ἀπὸ τὸ λιανοτραγοῦδο
κι' ἀπὸ τὸ μοιρολόι.